

slaget, derpaa over Ændringsforslaget, forsaavidt det angaaer § 3, dernæst over det, forsaavidt det vedkommer § 4, og endelig over det, forsaavidt det vedrører § 5. Forhandlingen over Ændrings- og Underændringsforslaget er saaledes aabnet. Rigsdagsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Varfod: Det Forslag, som jeg tilligemed 14 andre ærede Medlemmer af Thinget har tilladt mig at stille, gaaer ud paa, at saavel i Lovens Titel som i §§ 3, 4 og 5, hvor Ordene „Betleri“ og „betle“ forekomme, skulle de ombyttes med Ordene „Tiggeri“ og „tigge“. Grunden, hvorfor vi have tilladt os at stille dette Ændringsforslag, er, at Ordene „Betleri“ og „betle“ ikke ere danske, hvorimod Ordene „Tiggeri“ og „tigge“ ere det. Dersom de Herrer skulde tvivle om, at det forholder sig rigtigt, hvad jeg her har sagt, skal jeg kun henvise til Molbechs danske Ordbog, hvor han om Ordet „Betlere“ siger, at det er „et overflødigt, i Tale sproget og hos Almuen næsten ganske fremmed Ord“. En anden af vore Sprogforskere, Professor Gislason, kalder Ordet ligefrem „Tydsferi“. Jeg har tilladt mig underhaanden at henvende mig til den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), der tog en ganske særlig Deel i dette Lovforslags første og anden Behandling og, saavidt jeg veed, har været Medlem af den Commission, der har udarbejdet det foreliggende Lovudkast, og spørge ham, om der var nogen juridisk Grund til at foretrække Ordene „Betleri“ og „betle“ for Ordene „Tiggeri“ og „tigge“. Saavidt jeg forstod ham, meente han, at denne Ombytning ingen Skade kunde medføre, det skulde da være den, at der findes en Lovfortolkning for Ordet „Betleri“, hvilken mangler for „Tiggeri“. Da jeg hørte dette, tillod jeg mig at stille Under-Ændringsforslaget, for at det deraf kunde fremgaae, at „Tiggeri“ er det samme, som man i det nyere Lovsprog har kaldet „Betleri“. Det kan være, at flere af de Herrer ville mene, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at udskyde dette fremmede Ord og i dets Sted optage et ægte dansk. Jeg har nemlig ofte, og det ikke saa sjældent, hørt den Opfattelse gjøre sig gjældende, at, naar

man optager et fremmed Ord, beriger man derved ligefrem Sproget; men det er, hvis det maa være mig tilladt at høre mig saaledes, en heel urigtig Opfattelse; thi Sagen er den, at i det Dieblis, man optager et fremmed Udtryk, bortkaster man i Almindelighed det hjemlige, ialtsaa lidt efter lidt. Vi see jo Alle, at det her er Tilfældet med Ordene „tigge“ og „Tiggeri.“

Den ærede Rigsdagsmand, til hvem jeg før henviste, siger, at i det nyere Lovsprog pleier man at bruge „betle“ og „Betleri“; for disse Ord findes der en Lovfortolkning, og derfor finder han, at det vilde være betænkeligt uden Videre at ombytte dem med „tigge“ og „Tiggeri“, for hvilke en saadan ikke findes i Lovsproget; men dersom vi nu stadig skulde holde paa de tydske Ord „betle“ og „Betleri“, saa bortkaste vi derved de danske „tigge“ og „Tiggeri“. Ere de fremmede Ord først komne ind i Lovsproget, vil det ikke vare længe, inden de Herrer Theologer og forskjellige Videnskabsmænd gaae samme Vej, og saa bliver Enden den, at de danske hjemlige Ord blive aldeles ukjendte. Hvis man nu meente, at der ikke var tabt noget ved at give et Ord bort, naar man fik et andet istedet, saa er det for det Første et Spørgsmaal, om det, man faaer istedet, er lige saagodt som det, man bortkaster, og det er det ikke; thi det er altid Tilfældet med disse fremmede Ord, at de mangle Avledelighed. Dette viser sig ogsaa her. Medens vi nemlig i vort Lovsprog i omtrent 100 Aar have brugt Ordet „betle“, have vi dog ikke faaet mere end i det Højeste 6 Afledningsord deraf, og vi ville vanskelig kunne faae flere. Vi have Ordene: „Betlen, Betler, Betleri, betlefærdig, Betlermunk og Betlerstav.“ Kaste vi Ordet „tigge“ bort; saa kaste vi ikke alene et dansk Ord bort, der hedder det samme paa Svensk og Islandsk og er et almindeligt nordisk Ord, men saa kaste vi tillige hele 15 Afledningsord bort. Vi optage altsaa et Ord, der har 6 Afledningsord, og bortkaste et, der har 15; Følgen deraf er, at vi forsøge vor Formue med 7 og formindste den med 16 Ord. Jeg skal ikke trætte de Herrer med her at angive samtlige de Ord, vi have afledt at „tigge“, paa samme Maade, som jeg